

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félfévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

A Szentlélek feddése.

János 16. 8a.

Megszoktuk már azt a gondolatot, hogy az Úr Jézus útja öröktől fogva el volt határozva. De gondoltál-e már arra, hogy ugyanígy a Szentléleké is! És mikor te szemben találod magadat a Szentlélek munkájával, akkor egy olyan munkával találod magadat szemben, amelyik öröktől fogva elkészítettet, programmba vétetett számodra. Az Úr Lelke eljött és újra meg újra eljön, hogy neveljen. Kiből? Miket? A kárhozát fiaiból — Isten-fiakat.

A nevelő munka különböző eszközökkel él, de meg van az eszközök alkalmazásának a maga egymásutánja. Akihez az Úr Lelke jön, azt első sorban megfeddi. A világ gyermekéhez nem jöhet az Úr Lelke dicsérettel, elismeréssel. A dicséret nem alkalmas arra, hogy valaki előtt kívánatosá tegye a szoros kaput. Csak az alázatos és megtört szívű tud örömmel rámenni a keskeny útra. Azért mondja az Úr: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyitem.” Jelen. 3, 19. Azért szól az Úr így a gyülekezetről: „és bemegegy egy hitetlen, avagy avatatlan, az mindenektől megfeddetik.” I. Korinth. 14, 24. A megfeddésnek célja, hogy bűntudatra jusson a világ gyermeke. Hogy belássa: ha tovább is így megyek, kárhozatomba megyek. Azért mindenkinek meg kell feddetnie az Úr Lelkétől, enélkül igaz megtérés el sem képzelhető.

Sokan vágyódnak a tanítványok lelkes, nagy vigasztalásokat jelentő pünkösdi után. De amíg magadat feddetni nem hagyod, ne számíts addig a Szentlélek egyéb dicsőséges kitöltetésére. A tanítványokat maga az Úr feddette meg. De mióta a Szentlélek a feddés alatt megalázkodó tanítványokra eljött, azóta ő általuk, az ő felhasználásuk mellett végzi a Szentlélek ezt a feddő munkát. Így részesült abban már első pünkösdi első 3000 megtérte is. És így lett azóta is Isten sok-sok felebredt gyermekénél pünkösdi.

Igy lett Nálad is, kedves olvasóm! Ha pedig nem emlékszel ilyen megfeddésre a Te életedben, akkor még nem lehetett pünkösdi Te nálad. Akkor még a világ kívánsága uralkodik Benned, akkor még nem lehetett mindenedd az Úr Jézus Krisztus. Akkor még nem értetted meg a nagy örömhirt, hogy annak, akit ma még szived zsarnokaként szolgálatsz, — elvétetted minden hatalma. Oh, kérdd immár az Urnak Lelkét, hogy neveljen Téged is, kiméltlen szent megfeddés-sel Isten gyermekének.

Mohr Henrik.

Zinzendorf Miklós gróf.

1700. május 26-án született Drezdában. Atyja hívő szász miniszter, ki fia keresztelésére Spenert kérte fel. Csodálatos lelki ébredése még gyermekkorára esik. Az Úr Jézus szenvedése és halála annyira megragadta, hogy már 6 éves korában elkötelezte magát az Érté való életre. Halléban Francke intézetében nevelkedett, ahol néhány barátjával köröket alakít, melyeknek célja a megszentelődésben való haladás és lelkek mentése. Egyik ilyen körnek: „A Mustármag Rendje“ volt a neve. Cimerükben: „Sebei a mi orvosságunk“, jelvényükben: „Közülünk egy sem él önmagának“ volt a felírás. 1716-ban a wittenbergi egyetemre kerül, hol mihamar nagy tekintélyre tesz szert és nagyszerű jövő nyílik meg előtte, de ő nem a nagy nevet, hanem az Úr akaratát keresi. 1719-ben tanulmányai befejezéseképen világkörütra indul. Legmegragadóbb élménye Düsseldorfban játszódik le, mikor a megfeszített Krisztus képe alatt ezt a felírást találta: Ezt tettem Én érted, mit teszel te Értém? Világkörüli útjáról szélesült látókörrrel tér haza s bár látja, hogy életét az Istenországa munkájának kell szentelni, a család sürgetésére államférfiúi szolgálatot vállal. De ő az előkelő, világi, nyilvános szolgálatban is kész magát „nyilvánosan Kiisztussal együtt eltemettetni.“ Közösségi órákat tart lakásán, majd birtokot vásárol Berthelsdorfban, hol a gyülekezetet egy hívő lelkész gondjaira bizza. Ez történik 1722-ben s ugyanezen évben a hitükért kiüldözött cseh-morva atyafiak kérnek nála települő helyet. Így jön létre Berthelsdorf határában az Úrnak — az újabb kort tekintve — egyik legcsodálatosabb műve: Herrnhut s vele az ú. n. testvérközösség. Az őskeresztyénség régóta takarva ma-

radt életerői váltak itten nyilvánvaló s Zinzendorf szíve ujjonghatott örömtől, hogy az Úr él és vére erejével ma is tud kifőrmálni a gyülekezetet. Nemsokára búcsút veszt végkép a világi szolgálattól. Munkájának javát a herrnhuti s vele társulások közössége gondozására szenteli. Nagy dolog volt ez. A különböző gondolkodású embereket a szeretet egységében nevelni! De Zinzendorf megtanulta a nehézségek s a Sátán minden ellenzése közt az Ur Jézus véreét csodálni, magasztalni és használni. Gazdag lelki élet fejlődött itt ki. Zinzendorf hozta be az azonos menedben vezetett egyéni bibliaolvasást. Először ő maga vitte házról-házra az egy-egy hétre előkészített bibliai útmutatót. 1731-től kezdve pedig egész évre szólólag kis könyvecské közzölte mind többekkel a közös bibliaolvasási menetet. A herrnhuti testvérközösség máig is szolgálja így a legkülönbözőbb körökben ezrek és tízezrek bibliaolvasását. Eszerint igazodik a mi bibliai kalauzunk is. — Zinzendorf nagy munkát végzett az evangelizálás, egyházi énekköltés és külmiszió terén is. Németországban és azontul is lelkeknek nagy serege figyelt és ébredt fel az ő bizonyágtételeire. Mindig a keresztről tett bizonyágot. Az ellenség ily tisztá evangéliumi munkát nem nézhetett tétlenül. Zinzendorft száműzték, de neki minden javára vált. Az Úr megengedte érnie azt az időt, mikor hazatérhetett és a sok gyalázat helyett névére s munkájára sokak áldása szállhatott. 1760. május 9-én halt meg boldogan. Különösen hálás volt azért, hogy az övét egységben hagyhatta hátra. Meg volt győződve arról, hogy János 17, 21. lehetséges, ha a hívők csupán a kegyelemből élnek s magukat a Szentlélek fegyelmező rendjének alávetik.

Pünkösd-várás.

Istennek Lelke szertejár,
Az új pünkösd itt van, közel,
A kis sereg epedve vár,
Szent-Lélek Isten, óh jövel!

Mint lágy szellő folyvást fuvallsz,
Kérő szavad mindegyre hív,
S megnýílik, merre áthaladsz,
Sok, üdvövégyó, szomju szív.

De hány szív van, mely még setét,
A télnek álma ráborul,
Nem érzi a tavasz lehet,
Amely fölötte átvonul.

Jöjj Lélek hát, mint égi tűz,
Jöjj zúgó szélnek szárnyain,
Álmod, közönyt, halált elűzz,
Szívünk előtted tárva, im.

Óh adj erőt, tüzet belénk,
Hadd csapjon szertészt a láng,
Ígéd, mit eddig tördelénk,
Harsogjon égi kürt gyanánt,

Fölrázva álmodók hadát,
S kit fogva tart a bűn-halál,
Hogy lássa mind a Golgotát,
Hol rá bocsánat s béke vár.

Szent-Lelked töltsd ki ránk, Urunk,
Tisztítsd, szenteld meg népedet,
Hadd zengjen szívünk s ajakunk
Pünkösdi hálaéneket.

Vargha Gyuláné.

Az Úr az én pásztorom...

Egy kép előtt állok. Ismert kép és mégis ahányszor nézem, mindannyiszor valami újat mond.

Ma a szeretet csodálatos mélységeibe vitt be. Olyan mélységek tárultak fel előltem, amikről még eddig fogalmam se volt. Az Úr Jézus képe, amikor, mint jó pásztor, lehajol az eltévedt bárányért.

Három alak látszik és ez a három alak a világ minden érzelmét, minden küzdelmét, kudarcát és győzelmét elénk tárja. A kép többi része csak háttér, ami csodálatosan kidomborítja a jelenet fenségességét.

Sötét éjszaka van, az ég felhőkkel fedett, csak a hajnalcsillag fénye

világít messziről. Egy kis báránka remeg a szakadéokban, egyik oldalon meredek kősziklák, a másik oldalon mérhetetlen mélység, körülötte sötét minden és a magasban egy héjja kering kapzsi örömmel lesve biztos zsákmányát.

Oh mily egyszerű és mindennapos kép ez idáig. Az egyik, aki gyenge, az egyik, aki elbukik és a másik, aki kilesve a kedvező pillanatot, zsákmányát megragadja. És körülöttük az éjszaka, a sötétség, a közömbös világ.

Milyen sivár volna így a kép. De a festő nem fejezi be ezzel alkotását. A meredek sziklán egy férfialak hajol lefelé, fejét dicsfény övezi. Bal kezében a pásztorbot és a sziklán kapaszkodik, míg jobb kezét a szegény kis eltévedt, reszkető bárány felé nyújtja. Oh ez a lenyúló kéz. Mi mindent fejez ez ki? Miközben védőleg terjeszti ki a bárány fölött, nyújtja is felé biztatólag, hívón, szeretettel. Lenyúl érte a mélységbe, a sötét éjszakába. Oh az a fénylő, erős kéz, amely felemeli a bárányt, a szeretetnek végtelen gazdagságát árasztja a szemlélő felé. A pásztor, aki lenyúl azért az egyért, azért a gyenge kis reszkető, ügyetlen jószágért. A pásztor, akinek az az egy kedvesebb, mint mind a többi. Megkeresi az éjszakában, felkutatja a szakadéokban és hívó, védő, megmentő karjára veszi.

Amikor ezt a képet néztem, egyszerre a megváltás csodálatos ténye áradt felém teljes fenségében. Magamra ismertem abban a kis eltévedt bárányban, aki felett már ott keringett a héjja, a vércse, hogy elragadja biztos zsákmányát. Láttam a magam meddő harcát: minél jobban erőlködik az ember a maga erejéből, annál mélyebbre zuhan, annál biztosabb a kudarc. Annál nagyobb az ellenség, a bűn diadala. De az Élet győzött a halál felett. A jó Pásztor a sötét éjszakába lehajolt, kereszthalált szenvedett, megfeszítettett és általszegzett kezét felém nyújtotta és felemelt. Ime a teljes diadal, a teljes győzelem!

És mit tesz a kis bárány a képen?

Bizva simul oda a megmentő kézhez. Többé nem akar semmit sem. Elég volt neki a kalandozásból, megy a pásztorral vissza a nyájhoz. És mit tesz az ember? Félrelöki a megmentő kezét durván, vagy nem fogadja el. Oh, de kevés az, aki megragadja és átengedi magát az Úr akaratának, a legfelsőbb vezetésnek. Oh, be kevés az, aki hagyja magát megmenteni!

dr. F. M. d. I

KÜLMISSZIÓ

Egy misszionárius tapasztalataiból.

Witt misszionárius írja le a következő történetet:

Nem messze a mi changsai kápolnánktól van Cameron misszionárius árvaháza. Ott elsősorban a Bibliára tanítják a kínai árva gyermekeket és más hasznos tudnivalókra is. Egyesek közülök segítenek a nyomdában, ahol millió és millió számban nyomják ki a kis lapokat Jézus örömfüzenetéről a szegény kínaiak számára.

Évekkel ezelőtt egy idős kínai nő vitte a kis hugát Cameron bácsihoz az árvaházba. A kis Üingjān 11 éves volt. Otthon nehéz volt a sorsa. A szülei nagyon szegények voltak. Amikor az édesanyja meghalt, akkor a mostohája nagyon rosszul bánt vele. Sok volt naponta a verés és a szidás, annál kevesebb az enivaló. Üingjān-nak már egész kis korában nagy kedve volt a tanuláshoz. Szerzett magának egy abc-s könyvet és sokszor szaladt az ő kedves könyvével öreg nénijéhez, aki szívesen segített neki az olvasásban és az éhes gyermeknek meleg rizst és főzeléket is adott. Sok jót tett már az öreg néni a kis lánnyal, de a legnagyobb jó az volt, hogy apja beleegyezésével Cameron misszionárius házába vitte. Itt megismerte Üingjān az Úr Jézust és meg is szerette és nagy örömet szerzett neki az imádkozás és a bibliaol-

vasás. Az iskolában is szépen haladt. Legjobban örült annak, ha bibliai részeket és énekeket tanulhatott. Amikor a János evangéliumát könyv nélkül megtanulta, kapott egy Uj-Testámentumot; és amikor ezt elolvasta kapott nagy öröme egy egész Bibliát. Ez 1924. január 9-én történt. Nagy buzgósággal fogott hozzá az Ó-Testámentom olvasásához és ebből is tanult részeket könyv nélkül. A legkedvesebb igéi voltak: „Imé, az Ur Isten jó hatalommal és karja uralkodik! Imé, jutalma vele jó és megfizetése Ő előtte.“ (És. 40, 10.) „Azokat, a melyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nekik dőlven, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.“ (Filipp. 3, 14.) „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.“ (II. Tim. 4, 7.)

A Megváltó korán akarta hazavinni ezt a gyermeket és sietett befejezni benne az elkezdett jó munkát. Néhány hét múlva súlyosan megbetegedett. Amikor Steybe misszionárius meglátogatta az árvaházat és a kis Üingjāntól megkérdezte:

— Van már jegyed, kis lányom, a mennyországba?

Megértette és örömmel felelte:

— Igen, az Úr Jézus kegyelméből!
És amikor a misszionárius tovább kérdezte, így felelt:

— Jézus vére által!

Amikor 1925. okt. 24-én meghalt nagy kínai betűkkel irták rá ezt a koporsójára. Erről beszélt a misszionárius a sírja felett is. A sírján is ott az ő bizonyágtétele Jézus véréről. Élete és halála nem maradt gyümölcstelen. Azóta három fiú, három lány és három felnőtt lett hívő. Már itt a földön nagy öröme telt Üingjānnak abban, hogy a Megváltóról énekeljen. Milyen másképen fog hangzani odafönt az éneke!

Gyermekeinknek!

„Imé én tiveletek vagyok minden napon.“

Máté 28, 20.

Két nagy ünnep között jelenik meg most kis lapotok. Ugy-e, tudjátok, hogy áldozócsüörtökre és pünkösdre gondoltok? Bizonyosan azt is tudjátok már, hogy előbbit az Úr Jézus mennybemenetelének, utóbbit a Szentlélek kitöltetésének emlékére ünnepeljük.

Most nem magyarázhatom meg néktek e két ünnepnek a jelentőségét. Majd megtanuljátok azt az iskolában. Csak egy-két dolgot szeretnék megemlíteni, amire ezekkel kapcsolatban gondoltam. Ugy-e, amíg az Úr Jézus itt lent járt a földön, Ő is csak egy helyen lehetett egyszerre, csak azokat látta, akik előtte voltak és csak azokhoz szólhatott, akik a közelében tartózkodtak. Mióta a mennybe ment, másképp áll a dolog. Márk ev. 16. rész 19. versében olvassuk: Az Úr ... felvitették a mennybe és üle Istennek jobbjára. Innen mindent lát. Lát minden embert, minden gyermeket. Belelát a legelrejtettebb helyekre, a legsötétebb sarkokba is. Ha azt gondold, hogy egyedül vagy és nem látják, mit csinálsz, — az Úr Jézus látja. Látja, ha torokszodol, ha eltörsz, vagy elrontasz valamit. Tudja, hová dugtad el — akár pajkosságból, akár rossz szándékkal, — amit a másiktól elvettél. Ő előtte minden nyilvánvaló.

Még a szívekbe is belelát. Tudja, mit gondolsz, mit tervezgatsz. Már mikor a földön élt is tudta, mit gondolnak azok az emberek, akikkel beszélt. (Ki tudná megmondani, hol olvashatunk erről a Bibliában?) Mennyivel inkább ismeri most a

mi gondolatainkat! Nagyon elszomorítja, ha tanulás közben, ahelyett, hogy figyelnétek, mással foglalkoztok, — vagy ha — mikor szüelitek vagy tanítóitok megintenek, — ti ahelyett, hogy hálával fogadnátok ezt, rosszat gondoltok. Hát még, ha valaki mást mond, mint amit gondol, vagy letagadja, amit csinált!

Az Úr Jézus azonban nem csak lát, hall bennünket, hanem szól is hozzánk. Pünkösdkor elküldte tanítványainak a Szentleket és azóta is elküldi azoknak, akik hisznek Benne. Akik szeretik az Úr Jézust, azoknak a szívébe költözik Szentleke által és így mindig velök van. Vezeti, segíti őket mindenben: a tanulásban, a munkában. Tanácsot ad nékik, hogyan végezhetnek jobban a dolgukat. Inti őket, hogy rosszat ne csináljanak, mindig igazat mondjanak és erőt ad nekik akkor, amikor ellen kell állniok az ördög csábításainak.

Nem lehet azt mind leírni, hogy milyen jó az, ha valaki meg tudja érteni az Úr Jézus szavát!

Csak szeressétek Őt, majd meg fogjátok tapasztalni ti is, hogy veletek van minden napon.

Lacika kalandja.

Lacika uzsonnatáskáját az oldalára akasztotta, kis társaitól elbúcsúzott és nagy sietve indult hazafelé. Az ovoda kapujában mégegyszer széjjelnézett, hogy merre is kell mennie: ma ment először egyedül haza, egészen a szomszéd utcába.

De amint nagy léptekkel indult hazafelé, egyszerre csak egy nagy kakast látott a tabáni kis utca egyik kapuján kilépni. Nagyot dobbant La-

cika szíve, de csak ment, nem akart gyáván meghátrálni. Amíg a kakas csendben volt, még csak ment valahogy a dolog, de egyszerre csak a kakas egy harcias „kukurikút“ hallatott. Lacikának földbe gyökerezett a lába. Egy pillanatig farkasszemet néztek és már-már a kakas lett volna a győztes, de egyszerre valaki megfogta Lacika kezét és szeretettel mondta:

— Gyere, Lacikám, majd én hazaviszlek.

Az óvónéni volt. Lacikának egy kő esett le a szívéről. Egyszerre nagyon bátor lett és nagy hangon magyarázta az óvónéninek, hogy ő nem is félt, csak nézte azt a szép nagy kakast, de közben erősen szorította az óvónéni kezét.

Lacika megijedt a kakastól. Vajjon csudálkoztok ti ezen? A kicsi Lacikának a nagy kakas olyan nagy ellenség volt, mintha ti egy oroszlánnal, vagy egy tigrissel találkoznátok. Nem ijednétek meg ti is tőle? De van egy ellenség, ami az oroszlánnál is hatalmasabb, nem a testeteket tépi szét ugyan, hanem a lelketeket öli meg. A bűn a ti hatalmas ellen-

ségetek. De az Ur Jézus az oroszlánnál is, a tigrisnél és a bűnnél is hatalmasabb. Hogy megőrült Lacika, hogy nem kellett egyedül szembe szállnia az ellenséggel!

Mennyivel nagyobb lehet a ti örömtől, ha megértitek azt, hogy az igazi ellenségtől sem kell félnetek, mert ha engeditek, hogy az Ur Jézus megfogja a ti kezetekeket, akkor Ő megvéd titeket és biztosan eljuttok a mennyei hazába, a ti igazi otthonotokba.

A szeretet találékony.

Egy svájci nagyon szegény kis lány 22 frankot, ami a mi pénzünkben 308 ezer koronát tesz ki, vitt el a lelkész bácsihoz. Amikor a tisztelendő bácsi csodálkozott, hogy honnét van annyi pénze, elmondta a kis lány, hogy ha esik az eső, kiteszi az összes üres edényüket az eresz alá és felfogja az esővizet. A szomszédban van egy mosóintézet, ott azután eladja, szívesen meg is veszik, mert a mosáshoz legjobb az esőviz. Ez a pénz az, — összegyűjtötte és a pogány gyerekeknek szánta. Megkérte a tisztelendő bácsit, hogy úgy írja be a könyvbe az adományt, hogy „mennyei viz.“

A levelező-néni póstája!

Kedves Gyermekek!

Most ti is találós kérdést adtatok fel nekem, — de a megfejtést is nektek kell megmondani. Hiába gondolkoztam, nem tudom bizonyosan: azért irtatok-e ilyen kevesen, mert közel van a vizsga és sok a tanulni valótok; vagy mert a szép időben jobban esik a szaladgálás, mint az írás; vagy — talán csak nem volt nehéz megfelelni a rejtvény kérdése re?

A kedves szentgotthardi levélnek nagyon örültem. A legjobb úton vagytok, kedves Gyermekek, csak így tovább! Cz. Annus, a 10.000 kor.-t köszönöm, eljuttatom fekete testvéreidhez. Szeretettel üdv. mindenkit!

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Május 16. Ján. 15:26—16:4. Sok mindent nem mondott meg az Úr Jézus a tanítványoknak addig, míg velök volt. Egyrészt azért, mert nem volt reá szükségök, másrészt azért, mert nem is tudták volna megérteni, míg a Szent-Lélek teljes kitöltése meg nem világosította elméjüket s meg nem nyitotta szívüket mélyebb igazságok megismerésére. Minket is lépésről-lépésre visz Istennek Lelke az ismeretben, ha engedünk neki, s a már megnyert világossághoz hívek vagyunk.

I. Péter 4 : 8—11. Ján. 7 : 33—39. Ef. 1 : 15—23.

Május 17. Zsolt. 32. A be nem vallott vétkek teherként neheznek az ember lelkére. Az ilyen ember nem is tudja, mi a boldogság, bár talán azt keresi, azt hajszolja egész életében. A boldogság kezdete egy, a bűnnek terhétől megszabadult szív. Az ilyen szívben földerül az öröm, a vígasság, a bizodalom. Az ilyen szív megtanulja a bölcsességnek útját, mert megtalálja Istennek vezetését. Ne tiltokd, ne tagadd, ne szépitd bűneidet, hanem rakd le őket!

Joel. 1.

Május 18. Ef. 3:13—21. Milyen boldog keresztyén közösség az, a melyért annak vezetője olyan értelemben imádkozik, mint Pál apostol! Nem testi áldásokat kér számukra, nem is olyan dolgokat, amelyek által valamiképen az ő személye érvényesül, hanem a legmélyebb, a legbecesebb lelki áldásokat, amelyek az egyeseknek növekedésére, a közösség épülésére s az Isten országa terjedésére alkalmasak. Tegyük magunkévá teljes szívvel ezt az imádságot s kérjük ezeket a javakat a magunk, testvéri közösségünk s az Úr Jézus Krisztus egész egyházának számára.

Joel. 2:1—17.

Május 19. Ef. 4:1—16. Krisztus egyházának legfőbb ismertető jele az egység. Egy fejnek egy teste, melyben egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten. Ezen az egységen kell munkálkodni minden egyes tagnak, s azért oly fontos az, hogy az ő-ember megfeszítettessék, mert az ő-ember mindig maga akar érvényesülni, és soha sem tud úgy szeretni és úgy szolgálni, hogy az az egész testnek építésére, tökéletesülésére, a Krisztus teljességével egyeskedő kornak elérésére szolgáljon. Az Úrnak pedig az a célja a maga egyházával, a maga testével, s aki nem efelé a tel felé törekszik, az zavart okoz a Krisztus testének egységében.

Joel 2:18—3:5.

Május 20. Ef. 4:17—32. Az igazi keresztyén élet teljes megújulás. A szív elfordul a régi élet bűneitől, s ha egyszer-egyszer megbollik is, mély fájdalmat érez afőlött, mert tudja, hogy ez által megszorította Istennek Szent-Lelkét. S nem csak olyan bűnökről van itt szó, melyek emberi ítélet szerint is bűnök, hanem a szívnek és a léleknek legrajtettebb benső érzületéről is, amelyben többé haragnak, tisztátalanságnak, hazugságnak nincs helye, hanem megbocsátásnak, szelidségnek, tisztaságnak, igazságnak. Elérhetetlennek látszik ez, ha magunk erejéből akarjuk véghezvinni, de Krisztusnak mindenek lehetségesek. Bizzuk magunkat teljesen Őrá.

Luk. 7:36—50.

Május 21. Ef. 5:1—14. Isten gyermekeinek élet-eleme a világosság. „Isten világosság és nincsen Őbenne semmi sötétség“ (I. Ján. 1, 5), akik tehát Istennel járnak, azoknak világosságban kell járniok. A világosságban pedig semmit sem lehet elrejtteni. A hívő ember életében mindennek napfényre kell jutnia, ami pedig nem állhat meg a napfényben, annak pusztulnia kell. Így lesz a keresztyének élete átlátászó életté, amelyen átragyog a Krisztus világossága.

Luk. 9:51—62.

Május 22. Ef. 5:75—33. A keresztyének élete egyformán alkalmas arra, hogy a földi életnek minden viszonyát széppé, tisztává, szentté tegye, mint arra, hogy a Krisztus láthatatlan testét, az egyházat építse, és növelje. A földi élet példázza a lelki életet. A földi összeköttetés a házasságban szent, mert Istennek egy szeretetteljes gondolatát valósítja meg. De a házasság egyuttal képe egy magasabbrendű szent dolognak, Krisztus összeköttetésének az ő egyházával. Mennyire kell, hogy serkentse ez azokat, akik házasságban élnek, hogy méltatlan képet ne ábrázoljanak ki a lelki dologról. Aki pedig Istennek akaratából házasság nélkül élnek, azoknak megadatott az a kegyelem, hogy még jobban gondot viselhessenek arra, ami az Úr. (I. Kor. 7:32—34.)

Ezék. 36:22—28.

Május 23. Ján. 14:15—31. A Szent-Lélek az igazságnak Lelke, akit nem tud befogadni a világ, amíg a maga bűneiben él. Csak az, aki hajlandó bűneitől elszakadni, fogadhatja be. De a Szent-Lélek a vigasztalásnak Lelke is, aki a bűnbánó és összetört szívet meggyógyítja, mert rámutat a bűnt eltörlő vérré, amely kiontatott értünk a Golgotán. Épen azért békességnek Lelke is a Szent-Lélek, mert az emberi szív

másban nem lehet békességet, mint a megfeszített és feltámadott Krisztusban. Azért kellett Krisztusnak elmennie a földről, keresztalál és feltámadás által, hogy a Lélektől elküldhesse számunkra ezt a békességet is. S a Szent-Lélek a szeretet Leke, mely kitöltetik a hívő ember szívébe.

Csel. 2: 1—13. Ján. 14: 15—21. Ef. 2: 19—22.

Máj. 24. Ján. 3: 16—21. Krisztus keresztalálála ítélet a bűn fölött, de szabadulás a bűnös számára. Senki sem vesztet el tehát azért, mert bűnös, csakis azért, ha a szabadulást el nem fogadja s így a bűnhöz ragaszkodik. Isten a bűnt halálos ítélettel sújtja, s aki hozzá van kötve a bűnhöz, az a bűnnel együtt ítéltetik meg és vetetik kárhozatra.

Cselek. 10: 42—48. János 15: 9—16. Efez. 4: 11—16.

Május 25. Efez. 6: 1—9. Nemcsak a házasságnak, hanem minden földi viszonynak és összeköttetésnek Isten világgosságába kell helyzetnie. Isten igéjéből megtanulhatja a gyermek, hogy hogy viselje magát szülőivel szemben, s a szülő, hogy hogy bánják gyermekeivel. Megtanulhatja az úr és a szolga, hogy milyen magatartást tanúsítsanak egymással szemben. Isten igéje mindenre alkalmas: „a tanításra, a fedésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.” (II. Tim. 3: 16.) Engedelmeskedjünk tehát mindenben az Isten igéjének.

Luk. 10: 1—16.

Május 26. Ef. 6: 10—24. A keresztyén nem küzdhet testi fegyverekkel, csak lelkekkel, mert ellensége is lélek, a gonosz lélek, az ördög, aki csak felhasználja az emberek testét, a hívőket úgy, mint a hitelenekeit arra, hogy bűnre csábítsa s ezáltal megrontsa őket. Azért kell a keresztyéneknek lélekben járnia, s a lelki fegyverzetnek minden egyes darabját felöltenie, mert csak ezekkel együttesen állhat meg az ördögnek minden ravaszságával szemben. Ezek tulajdonképpen mind védő eszközök: az öv, a mellvas, a saru, a paizs, a sisak. Harcoló eszköz csak egy van köztük, a kard, ez Isten igéje. Ezt kell forgatnunk.

Luk. 10: 17—24.

Május 27. Filemon. Milyen változás hoz létre az emberben az újjászületés! Aki eddig haszontalan volt, az hasznossá válik, aki szolga volt, atyafivá, aki ideigvaló volt, örökkévalóvá! Ez történt Onésimussal, Filemon megszökött rabszolgájával, akit Pál most nagy örömmel küld vissza Urához. Bizonyára Filemon is örült a megtérő bűnösnek, de örültek neki Isten angyalai is a mennyben. (Luk. 15: 7. 10.)

Luk. 10: 25—42.

Május 28. II. Sám. 1: 1—16. Mennyi gonosszal illette Saul életében Dávidot! Dávidnak valóban volna oka örülni Saul halálán. De ahelyett azt látjuk, hogy szívét részvét és fájdalom fogja el. Azt pedig, hogy akadt valaki, aki segítségére volt Saulnak, hogy meghaljon, (mert Saul tulajdonképpen maga is meg akarta ölni magát I. Sám. 31: 4.) olyan vétekek tartja, hogy a bűnösre kimondja a halálos ítéletet, dacára, hogy az odahozza neki Saul királyi jelvényeit és ékszerreit. Dávid tud igazságos és alázatos maradni.

Luk. 11: 1—13.

Május 29. II. Sám. 1: 17—27. Dávid még ellenségében is elismeri a jót, s most, mikor az meghalt, csakis a jót emlegeti. A rosszra a feledés fátyolát borítja. S ha még Saulon is kesereg, hogy ne siratná Jonathánt, legjobb és leghivebb barátját, akinek Dávid iránt való tisztia, őznetlen szeretete igazi csodálatraméltó volt. Az ilyen szeretetet a halál sem szakítja el, mert Istentől származik, ami pedig Istentől fakadt, az örökkévaló.

Es. 6: 1—8.

Május 30. János 3: 1—15. Ha valaki ugyan nem születik, nem láthatja az Isten országát, nem mehet be az Isten országába. Itt tehát egy lehetetlenséggel, egy képtelenséggel állunk szemben. Semmi élő lény nem élhet olyan talajban, vagy olyan légkörben, amely nem neki való. A hal nem élhet a szárazon, az ember nem élhet a víz alatt, a madár nem élhet a földbe elemelve. Így az Isten Lelkétől újjá nem született ember nem élhet az Isten országában. Az Isten országában való élet halált jelent a természeti ember számára. Ezt lehet elfogadni, vagy el nem fogadni, de ennek az igazságán változtatni nem lehet. Ez egy isteni törvény, mely Jézusnak, az Isten Fiának ajkairól hangzott el.

Róm. 11: 33—36. Máté 28: 16—20. Ef. 1: 3—14.

Május 31. Zsolt. 34. Gondoljuk meg csak, hogy Dávid ezt a zsoltárt akkor zengte mikor igen nehéz helyzetben volt. Saul üldözte, s neki egyik helyről a másikra kellett menekülnie. S mégis mennyi öröme, mennyi hálaadás, mennyi bizalom van ebben a zsoltárban. Érezzük, hogy Dávid lelke az Úrban nyugszik. Bár így tudna a mi lelkünk is öröme, hálát adni, bizni és az Úrban nyugodni. Ha ez még Dávidnak is lehetséges volt, mennyivel inkább nekünk, akikért az Úr Jézus mindent elvégezett.

Luk. 11: 29—36.

Vargha Gyuláné.

